

[Boligministeren.]

lovgivnings bestemmelser om totalsaneringer nu også kan sanere ved udhuling, differenteret sanering eller punktsanering, medens man tidligere alene kunne totalsanere.

De nye saneringsmetoder har adskillige fordele. Man kan bevare de boliger i et saneringskvarter, der kan bringes op til en rimelig standard ved forbedringer. Man kan tillige bibeholde karakteristiske gadebilleder, og metoden er billigere end totalsaneringer dels for lejerne, der kommer til at bo til priser, der ligger under nybyggeriets, dels for samfundet, idet investeringerne ved f. eks. udhuling er mindre end ved totalsanering. Endelig bliver erstatningsboligspørgsmålet lettere at løse, da færre lejligheder forsvinder.

Årsberetningen fra Københavns boligkommission giver udtryk for en vis optimisme med hensyn til erstatningsboligspørgsmålet, idet det oplyses, at det nu — bl. a. ved det samarbejde, der finder sted med omegnskommunerne — er blevet muligt at fremskaffe nødvendige erstatningslejligheder for sanerings- og kondemneringsramte.

Dette samarbejde udføres i samarbejdsudvalget i henhold til saneringslovens § 34. Udvalget råder over 25 pct. af lejlighederne i det støttede nybyggeri og har været i stand til at anvende disse lejligheder, hidtil 600—800, ved rokering, således at man har kunnet anvise boliger i den ældre boligmasse til de mindrebemidlede familier fra kondemnerede lejligheder, når andre familier ønskede at flytte til nybyggeriet i omegnen.

I saneringsloven er der stillet betydelige beløb til rådighed for statsstøtte til saneringer, beløb, som det endnu ikke har været muligt at anvende fuldt ud. Jeg kan dog oplyse, at boligministeriet ved forslag til finanslov for 1965-66 på grundlag af saneringsansøgninger, der allerede er bevilget eller umiddelbart forestående, har påregnet at få brug for 13 mill. kr. til lån og 4 mill. kr. til tilskud til saneringer.

Medens lånene ydes af statskassen, forudsætter saneringsloven, at saneringstabets deles mellem stat og kommune, således at hver afholder halvdelen af udgifterne. Det vil sige, at de kommuner, hvor sanering er

i gang, i finansåret 1965-66 også vil bruge 4 mill. kr. til saneringstilskud.

Initiativet til en sanering skal komme fra vedkommende kommune. Staten kan ikke pålægge kommunerne saneringsarbejde eller -udgifter. Københavns kommune, hvor saneringsbehovet naturligvis er meget betydeligt — det var allerede kendt ved saneringskommissionens betænkning — har gjort meget store forarbejder for at skabe grundlag for fremtidens saneringsarbejde. Man har gennemgået aktuelle kvarterer og opstillet en trangfølgeplan og deri valgt mellem de forskellige saneringsmetoder. Men det må være klart, at forberedelserne af en saneringssag må gøres omhyggeligt og er tidkrævende. En koordinering med kommunens byplan og en afventning af grundejernes beslutning om ejerlav er krav i saneringsloven. Et par allerede bevilgede saneringssager står over for iværksættelse, og jeg håber virkelig, at de indvundne erfaringer nu kan udnyttes i de kommende år, således at saneringstempoet kan komme til at svare til lovens forudsætninger.

Ib Thyregod: Også jeg har bemærket, at boligkommissionens beretning nævner, at der nu er mulighed for at skaffe erstatningsboliger, og det er naturligvis en glædelig ting. Jeg er også enig i, at man naturligvis ikke kan pålægge kommunerne en saneringspligt, men det, jeg har peget på, er den tid, det tager at gennemføre en saneringssag. Vi har således haft saneringssagen om Gammelholm, der har taget ca. 4 år, før denne kan påbegyndes, idet sagen er optaget på den kommende finanslov. Det er selvfølgelig rigtigt, at forberedelsen kan tage tid, men det var ikke det, der var folketingets forudsætning, da man i 1959 vedtog loven og regnede med 2.000 saneringer årlig, og det er derfor, jeg har rejst spørgsmålet, om der da ikke er mulighed for at finde frem til en hurtigere fremgangsmåde, navnlig således, at sagerne ikke skal passere kommuner og boligministerium og en række forskellige institutioner og på den måde forsinkes. Det er derfor jeg nævnedes over for boligministeren, om man ikke kunne nedsætte et sagkyndigt udvalg af teknikere og andre saneringskyndige til at se på, om der ikke her kunne gøres en